

Я звичайний український хлопець.

Скоро мені виповниться 18 років.

Я живу в мирній країні, маю свої права і обов'язки і це мене влаштовує.

Навчався, розважався, відпочивав, а війна нехай захищається в сподах і розповідях очевидців.

Іноді я задаю собі питання: "Цікаво, чи зміг би я проявити такий патріотизм, чи спроможність на подвиг, який роблять наші сучасники"? У нас є держава, але зовсім відсутнє почуття захищеності.

Також вранська, що нікому поверну немає справи до простого народу. Ми добро чекати самостійності, незалежності, це був добрий шлях боротьби. Багато пролило крові та забувено життя. Ми, українці, дуже турботливий миролюбний народ. Ми не любимо розпочинати війни і ніколи цього не робити.

Ми засуджуємо Росію, яка споконвіку втручалася в чужі справи, розпалювала війни, постійно когось завоювала. Туркменів дуже боляче:

Кавказ, Транскавказ, Югославія, Чехословаччина, Чехія... і
наша рідна Україна,

Війна - це знову смерть снів, у яких є матері. Я хочу,
щоб мамі матері спокійно спали. Щоб у всьому світі
не було війни, щоб всі люди жили дружно, мирно,
спокійно і щасливо. Війна - це горе, голод, сльози, страждання
та смерть тисячів людей,

Я - проти війни!

учня ВР-31

МТТЛ

Шостака Вадима Івановича